Pregaria.cat

Entrada

Ansietat

Però de debò tu creus que aquesta vida tan plena i tensa que portes és la que Déu vol de tu, o estàs en un forat de donació als altres sense sortida?

La teva agenda és una mena de cementiri de realitats que es van enterrant sense parar. En lloc de tombes són petites creus que indiquen en el teu llenguatge: cosa feta, fora... I així tot el dia, així cada dia, tots els dies. Fins quan?

Dius: el mòbil no para, tinc avisos de tots els meus amics i amigues, el correu electrònic va absolutament col·lapsat si el deixo sense obrir tres o quatre dies, tothom vol una cosa de mi, avui és la possibilitat d'estudiar en grup, demà preparem una festa d'aniversari, i per acabar-ho d'adobar hi ha l'esplai, el grup dels trenta, l'associació que vam crear contra el racisme...

Està clar que et mous. Ningú ho nega. Hi ha qui pensa que ets un model de persona activa, que es dóna i dóna sense parar. Però, què vols que et digui... aquesta ansietat que viu en el fons del teu cor, com una heura arrapada i que et va xuclant els afectes, no m'agrada gens. Aquesta ansietat no és un do de Déu precisament. No lliga amb l'amor. Valdria la pena que t'ho fessis mirar.

Quan has llegit tot això t'ha entrat com una tremolor imperceptible per fora, i molt intensa per dintre. Penses de cop: *Realment què cerco, què busco, no serà que en el fons tinc una gran necessitat personal insatisfeta? No serà que l'ansietat que m'acompanya és un clam de protesta? Un símptoma de malaltia del cor, un avís, un interrogant obert?*

Com m'agradaria ara estar als peus del Senyor i escoltar-lo sense ni pensar que existeixo!!

(Ampliació: Lluc 10, 38-42)

- **Maria va seure als peus del Senyor i escoltava la seva paraula**
- **Marta estava molt atrafegada per poder-lo obsequiar**
- **Marta, Marta, estàs preocupada i neguitosa per moltes coses**
- **Quan només n'hi ha una de necessària**